

D ů v o d y:

Dovolání, jež uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čis. 4 c. ř. s.), jest opodstatněno. Názor odvolacího soudu, že žalobci jako bývalému revírnímu lesnímu u žalovaného přeřazenému zákonem ze dne 13. července 1922, čis. 215 sb. z. a n. ze skupiny 7. bývalých zaměstnanců na velkém pozemkovém majetku do skupiny 8. nepatří vyšší zaopatřovací požitky této skupiny od 1. ledna 1920, nýbrž teprve od 6. května 1921, protože uvedený zákon působí nazpět od tohoto dne, není správným. Den 6. května 1921, k němuž byla platnost zákona ze dne 13. července 1922, čis. 215 sb. z. a n. podle článku II. tohoto zákona nazpět posunuta, jest den, kdy vešel v platnost původní zákon o zaopatřovacích požitcích bývalých zaměstnanců na velkém pozemkovém majetku ze dne 18. března 1921, čis. 130 sb. z. a n. a byla platnost zákona ze dne 13. července 1922, čis. 215 sb. z. a n. posunuta k uvedenému dni právě jako k počátečnímu dni účinnosti zákona čis. 130 z roku 1921. To výslovně uvádí důvodová zpráva k zákonu čis. 215 z roku 1922 (tisk poslanecké sněmovny čis. 3520) a odůvodňuje posunutí platnosti nového zákona ke dni účinnosti původního zákona o zaopatřovacích požitcích tím, že toho vyžaduje povaha nových ustanovení. Ustanoveními těmito byly totiž upraveny poměry již v době původního zákona čis. 130 z roku 1921 existující. I ohledně předpisu o přeřazení revírních lesních do skupiny 8. výslovně uvádí důvodová zpráva, že také tento předpis toho vyžaduje, aby platnost změny působila od začátku účinnosti zákona ze dne 18. března 1921, čis. 130 sb. z. a n. Z toho, co uvedeno, plyne však, že na změny a doplňky zavedené zákonem čis. 215 z roku 1922 nutno pohlížeti tak, jakoby obsaženy byly již v původním zákoně čis. 130 z roku 1921. Je-li tomu tak, nelze říci, jak vyslovil odvolací soud, že nárok přeřazených revírních lesních na vyšší požitky skupiny 8. začíná teprve 6. květnem 1921 a nikoli 1. lednem 1920. Ustanovuje totiž zákon ze dne 18. března 1921, čis. 130 sb. z. a n. v §u 3, jenž zákonem čis. 215 z roku 1922 změněn nebyl, že bývalým zaměstnancům na velkém pozemkovém majetku, v §u 1 téhož zákona jmenovaným, přísluší požitky, uvedené v tabulce k zákonu tomu přiložené již od 1. ledna 1920. Ježto tabulka tato ohledně revírních lesních byla zákonem čis. 215 z roku 1922 a to s účinností ode dne platnosti původního zákona změněna, pročez dle shora uvedeného jest k ní hleděti, jakoby od původu měla již změněné znění, náleží revírním lesním zvýšené požitky od 1. ledna 1920. Proto náleží tyto požitky od této doby i žalobci. Opačný názor nižších soudů jest nesprávný a byly žalobci přiznány vyšší požitky až od 6. května 1921 neprávem.

Čis. 3987.

Společníka, jenž tvrdí, že neprotokolovaná veřejná obchodní společnost byla zrušena, nelze doháněti pokutami k součinnosti při její protokolaci, dokud nebude sporem prokázáno, že společnost dosud trvá.

(Rozh. ze dne 17. června 1924, R II 182/24.)

Žádost Klementa B-a, by František W. byl donucen spolupodepsati jako veřejný společník žádost, by veřejná obchodní společnost byla pod firmou »Klement B. a spol.« protokolována, rejstříkový soud zamítl. Rekursní soud uložil prvnímu soudu, by ve smyslu čl. 86 a 89 obch. zák. §§ 11—12 uvoz. zák. k obch. zák. donutil Františka W-a jako veřejného společníka firmy: Klement B. a spol. k spolupodepsání žádosti za zápis této veřejné obchodní společnosti do obchodního rejstříku, a uvedl v důvodech: Okolnost, že dle udání veřejného společníka Františka W-a veřejná obchodní společnost ještě před podáním předepsané opovědi k obchodnímu rejstříku zanikla, nemůže býti zápisu do obchodního rejstříku nijak na závalu, zvláště když okolnost ta, jak z podání veřejného společníka Klementa B-a na jevo vychází, jest vůbec sporná a veřejná obchodní společnost pod firmou skutečně obchody již provozovala, tak že na ni jako takovou již žaloba byla podána a oba veřejní společníci této veřejné obchodní společnosti na jejím zápisu do obchodního rejstříku mají, jak ze zmíněných podání patrně, právní zájem.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jest sice správným, že zákon (§§ 11—13 uvoz. zák. k obch. zák. a čl. 86—89 obch. zák.) ukládá soudu, by po případě pokutami doháněl společníky k zápisu veřejné obchodní společnosti do obchodního rejstříku. To však předpokládá, že společnost dosud ještě trvá (čl. 85 obch. zák.). Ze spisů, jichž se rekursní soud dovolává, jest však zjevno, že František W. trvá důsledně na stanovisku, že společnost, o níž jde, byla zrušena. Existence veřejné společnosti, jejíž protokoly se Klement B. domáhá, jest tedy sporná a nelze proto společníka, který tvrdí, že společnost byla zrušena, doháněti pokutami k součinnosti při její protokolaci (čl. 88 a 89 obch. zák.), dokud nebude sporem prokázáno, že společnost dosud trvá.

Čís. 3988.

Nárok na výbavu nepomíjí tím, že nebyl uplatňován hned při sňatku, nýbrž může se tak státi i později a to rovněž a výhradně v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 17. června 1924, R II 207/24.)

Návrhu syna, by mu rodiče zřídili výbavu, oba nižší soudy vyhověly.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.